

Matice (úlomky)

Do Matice zbýval
necelý jen týden,
když jim z pěti hráčů
onemocněl jeden.

V diskusi se s Honzou
smutní rozloučili;
než-li uplynul den
jiného už měli.

Po osmičkách zánět –
netřeba se bát:
kdo byl v nemocnici
do hry se nevrátí!

Nevolej, nežaluj,
že má to výhodu –
výměnou získali
třicet Kuča bodů.

—

Ráno, raničko děvče vstalo,
tousty, pomůcky přichystalo.
„Půjdu, maticko, na Matici,
mám dnes náladu luštící.“

„Nechod', nechod' Matici hráti,
zůstaň dnes večer doma spáti!
Já měla zlý té noci sen:
nechod', dceruško, dneska ven.

O Černém koni se mi zdálo,
v kterém pět lidí obědvalo.
Šest větvi rozjetých měli,
od sedmi s nimi nehnuli.

Černý kůň svědčí o neštěstí,
složitý systém zákys věstí
a yr.no hlásí vánici:
nechod', dceruško, na Matici.“

—

„Hoj, mne půlnoc neleká,
ani chladný lørdag:
půjdu já na Matici,
byť ne vyhrát – to tak!

—

Již jedenáctá odbila,
výprava ještě balila,
výprava ještě na cestě,
když odbilo tři čtvrtě.

Když poledne vyzváněli,
na Mústku se naháněli,
a když poledne odbili,
ti s obálkou jim zmizeli.

—

Na startu blízko vodičky
luštili boží šifřičky,
a jak kohoutka zadali,
tak na cestu se vydali.

A byla cesta výšinou,
skalami lesní pustinou;
a než dosáhli kostela,
divoká Zvěř je předběhla,
a pak binárka – divná věc:
morseovka ne, nakonec.

—

Hoj, ty štědrá Matice,
šifrátorský svátku,
cože komu dobrého
neseš na památku?

Archiváři papíry,
aby měl co sušit;
hlíny hrst v alobalu –
kdo to mohl tušit?

Našemu nováčkovi
první zkušenosti,
a dva černé gamebooky:
na noc čtení dosti.

Hoj, my mladí luštiči
středního doletu:
musíme se rozdělit
uprostřed výletu.

Tam, kde vrba hrbatá
tajně dolů kývá,
tam se šifra s kostkami
ve křoví ukrývá.

Ta prý týmu ve tři ráno,
vyluštěná zpola,
touženou zjeví tajenku
končící bodrým „hola!“

—

Toč se a vrč, můj kolovrátku,
nesedím v teple u kamen,
nebudu tkát z té příze látku,
chci magnet z lahve dostat jen.

Toč se a vrč, můj kolovrátku,
brzy je práce jinačí –
Boženu složí i pozpátku,
však na přečtení to nestačí.

—

A byla cesta nížinou,
busem na nádrž Libuškou;
v Modřanské rokli v podskali
strom hodně vlevo hledali,
a pod ním našli pražský most,
ten, co na něm rozmarýn rost.

A mapař Honza – hop a skok,
a oni za ním, co jim krok.
Ještě že bylo k vidění
na šifře upřesnění:
to by byl totiž celkem pech
jít do ulice Ve Hrobech!

„Jen pojď a pospěš, brachu můj,
čas utíká, tak nelekej!“
„Mám rozvázanou tkaničku
na pravé botě tkaničku.
Hoho, musím ji zavázat,
pak doženu vás rychle snad!“

—

Byla noc, byla hluboká,
měsíček skryla oblaka
a ticho, pusto v Modřanech
a zima chytla druhý dech.

—

Lavička v Alšově sadu,
karimatku na ni kladu,

sedm šifer v jedné řadě.
Tým se sešel na poradě.

„Slyšíš, Vojto, ty víš mnoho:
kdo v kostkách porazí koho,

která strana se počítá,
když se hráči skóre sčítá.“

V čichání vycházíPOR(A),
zkusíme zadat DIASPORA?

U repráků se brzo zdá, že
analýza moc dokáže.

Honza je analyzuje
a řešení brzy tu je.

Marta s Honzou se nabídnou,
bomba šifru že vyzvednou.

Dál už nic nepadlo – běda!
Aspoň přišla nápověda.

Zajedeme si pro lupu,
dostanem ji za pár chlupů.

—

Ráno když lidé se psem jdou,
v úžasu státi zůstanou:
papíry bílé jako sněh
zkoumá pět postav promrzlých,
a plac před vchodem pod střechem
jedinou je jim útěchou.

Snad by nám pan Erben prominul,
že v baladě nikdo nezhynul.

—

Já gamebook studovala
od večera k ránu,
šifry si neužila,
jak jsem měla v plánu.

Já nepásla po výhodě,
pro radost jsem hrála,
a luštit náhodnou šifru
nic jsem se nebála.
Vycházelo to tentokrát –
zkusím to příště znova;
jak těším se na další ročník?
Nenacházím slova!

—

Státek mnoho dat schraňuje,
reportáže hráči píší,
do diskuse přispívají
přes internet ze svých chýší.

A když večer nad gamebookem
na Matici vzpomínají,
jako kdyby byli na hře,
zas znovu si připadají.

Sepsal Matěj

A kdo až na konec dočet,
může zvýšit čárek počet.